

Скрипка
Надія Кирилівна

*Вірші написані
душею...*

Сухомлинський

Учителем учителів
Усі його звемо,
Щоб наш багаж не обмілів,
До нього ми йдемо.

Він школу радості відкрив
Для хлопчиків й дівчат,
З натхненням генія творив,
Навчав сільських малят.

І серце дітям віддавав,
Бо їх умів любити.
Життя сторінки розкривав,
Учив по правді жити.

В Павлиській школі до кінця
Невтомно він трудивсь,
Набутим досвідом, знанням
З колегами діливсь.

Шам дисертацію писав,
І вірші, і казки,
Й багато іншого, бо знав:
Чекають малюки.

У Павлиші усе життя
Виховував дітей,
Що ж не пішов у забуття
Із пам'яті людей.

І стільки років не спливе,
Ща пам'ять буде жить,
Бо він крізь все життя своє
Умів добро творить.

Будь людиною

Сторінку вирвано із книги
„Добротворець”...
Багато бачила я на своїм віку,
А тут стояла зовсім
приголомшена,
Побачивши бездушність отаку.
„Хіба ви бачили?” – ти просто
так промовила,
А в мене з подиву аж зацімів
язик,
І я тобі нічого не відмовила –
Учитель мовчки зносити все
звик.

Ща все ж зі школи випускаючи,
Я і тобі, як всім напущення
даю:

Про совість і порядність
забуваючи

Щи втрапиш людяність свою.

Не можна лиш про оço мати
чесність,

А потайки творить брудні
діла.

Контролем головним є власна
совість,

А спить вона – Людини і нема.

Скажи людині «Здрастуйте»

(за мотивами однойменного оповідання В.О. Сухомлинського)

Тихо, сумно довкола,
Брови насупила осінь.
Десять стукає дятел кволо,
Ледь неба видніється просинь.
Струмочок дзюрчить несміло,
Сховавшись в лісній гущині,
Шукає свій шлях невміло
До річки, що ген вдалині.
По лісовій стежині,
Що, як гадюка, в'ється,
Важко ступати людині –
Гілля в обличчя б'ється.
Пато ступає упевнено,
Позаду хлоп'я біжить,
Бачать: у них попереду
Бабуся з цінком дріботить.
«Куди вона йде?» – здивовано
Батька питає син.
Той відповів повагом:
«Зустріти чи провести».
Ти привітайся до неї,
Ввічливо так, сину мій ».

– А навіщо? Донині
Були незнайомі ми.
– Ти привітайся, хлопче,
– Старість її вшануй.
– Я зроблю це охоче, –
Хлопчик відмовив йому.
Коли підійшли до бабусі,
«Здрастуйте!» – вимовив він.
«Здрастуйте!» – з усміхом їм.
І від усмішки тої
Розквітло в Мишка на душі,
Сонце згори послало
Ніжні свої промінці.
Вітрець легенький озвався,
В кущах заспівали пташки,
Листом тремтливо заграли
Осики, берізки, дуби.
– Що це? Чому так радісно
Стало довкола нас?
– Бо «Здрастуйте!» – слово чарівне –
Сказали ми в добрий час.

Скрипка Надія Кирилівна

**учитель української мови та
літератури Підвисоцької
ЗШ І-ІІІ ступенів
ім.Т.Г.Шевченка,
спеціаліст вищої категорії,
старший учитель,
відмінник освіти України.**

